

[Annelise Gottfredsen]

for D.O.N.G. på dette område. Jeg håber, at ministeren vil afkræfte disse mistanker.

Vi er enige i, at der med undergrundsløven er skabt basis for efterforskning og indvindingsaktivitet, som gerne skulle give Danmark en stor valutafordele, selv om der hersker nogen uenighed om prognoserne for indvinding i de nærmeste år.

Ministeren nævnte i indledningen til sin redegørelse, at energiplanen viser, at Danmarks energiproblem afhjælpes ved en kraftig styring. Dette er ikke vor opfattelse. Den bedste regulator er markedskræfterne, og prisstigningerne i sig selv giver den regulering, der er væsentlig.

Vi ved gennem talrige udtalelser, at ministeren og regeringen ønsker en stærk styring af hele energisektoren. Dette har hidtil givet sig de stærkeste udslag gennem varmeplanlægningen, og den uro, der er om hele denne lovgivning, er udtryk for befolkningens uvilje mod sådanne styringskomplekser.

Jeg vil sluttelig blot nævne, at en stor del af vor energiforsyning og energiudvikling foregår igennem D.O.N.G., hvis virksomhed er stærkt ekspanderende i disse år. Dette er på mange måder utilfredsstillende, men det er en helt anden historie, som vi kommer tilbage til senere på dagen.

Arne Christiansen (V):

Ministeren har med sin redegørelse præ-senteret Energiplan 81. En vurdering af denne plan kan efter min opfattelse føre til konklusioner. For det første kan den bidrage til, at energipolitikken igen underkastes helheds-vurderinger, efter at man længe har koncentreret sig om enkeltemner som naturgas, kraftvarme og D.O.N.G. For det andet kan den imidlertid også på grund af omfang og udprægede ekspertbidrag skabe risiko for fortsat mytedannelse i stedet for at blive et værktøj for de stadig flere, der gerne deltager i den folkelige debat om dansk energipolitik.

EP 81 bekræfter også, hvad man altid kan frygte, nemlig at energipolitikken kan spændes for den ideologiske vogn, selv om man skal nærlæse denne plan for at finde hensigterne bag ord som betalingsbalance, beskæftigelse, miljømæssige fordele og øget forsyningssikkerhed. Venstre bestrider naturligvis ikke, at billig og sikker energi er de overordnede mål, og at en sådan politik også har

andre positive effekter, men der kan være god grund til at sætte spørgsmålstegn ved, om staten i så høj grad, som der er lagt op til i EP 81, er den rette til at forestå planlægning og styring.

Det er naturligvis umuligt at kommentere blot en brøkdel af EP 81, men hvis vi ser på konklusionen, altså det, der også er kaldt »regeringens energipolitiske handlingsprogram«, og tager det kapitel for kapitel, drejer det sig jo først om brændselsforsyningen. Hvis prognoser og hensigter holder, vil Danmark i sidste del af 1980'erne kunne hente ca. 30 pct. af sin energi i Nordsøen. Der er grund til at hilse med tilfredshed, at der kom en forhandlingsløsning mellem DUC og staten, men der er også grund til at advare dels mod en oliebeskatning, der kan få en form, der vil bremse efterforskning og udvinding, dels mod ambitiøse statsinitiativer via D.O.N.G., der efter den løbende debat at dømme har mere end rigeligt at se til. Tiden er ikke til statsligt imperiebyggeri.

Energiplan 81 fremhæver med rette den fleksibilitet, som elværkerne har udvist ved omstilling til 90 pct. kulanvendelse. Spredning af kulimporten af forsyningssikkerhedsmæssige og politiske grunde er der jo enighed om her i folketinget, og det er jo også indeholdt i kulforsyningsudvalgets kommissorium, men jeg må advare energiministeren, hvis bemærkningerne om lagerpolitik, nedbringelse af totalomkostninger osv. skal forstås sådan, at staten via kulforsyningsudvalget nu vil blande sig i elværkernes kommercielle dispositioner og i de markedsbestemte funktioner i det hele taget. Hvis det skulle være tilfældet, kunne man jo frygte, om jeg så må sige, et nyt kul-D.O.N.G., og det kan vist ikke tjene noget formål.

Behovet for fortsat spareindsats i alle sektorer vil der umiddelbart være lydhørhed for i befolkningen, så planens noget tekniske redegørelse på dette område må efter min opfattelse snarest omsættes til klare og forståelige opfordringer via det i øvrigt udmærket arbejdende energispareudvalg.

Når det gælder forsyningssystemerne, er det i lyset af den løbende og til tider hidsige debat rimeligt at fremhæve, at fjernvarme, herunder udnyttelse af kraftvarme og anden overskudsvarme, forventes udbygget fra de nuværende 42 pct. af landets totale opvarmningsbehov til godt 50 pct. Alene kraftvarme-